

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

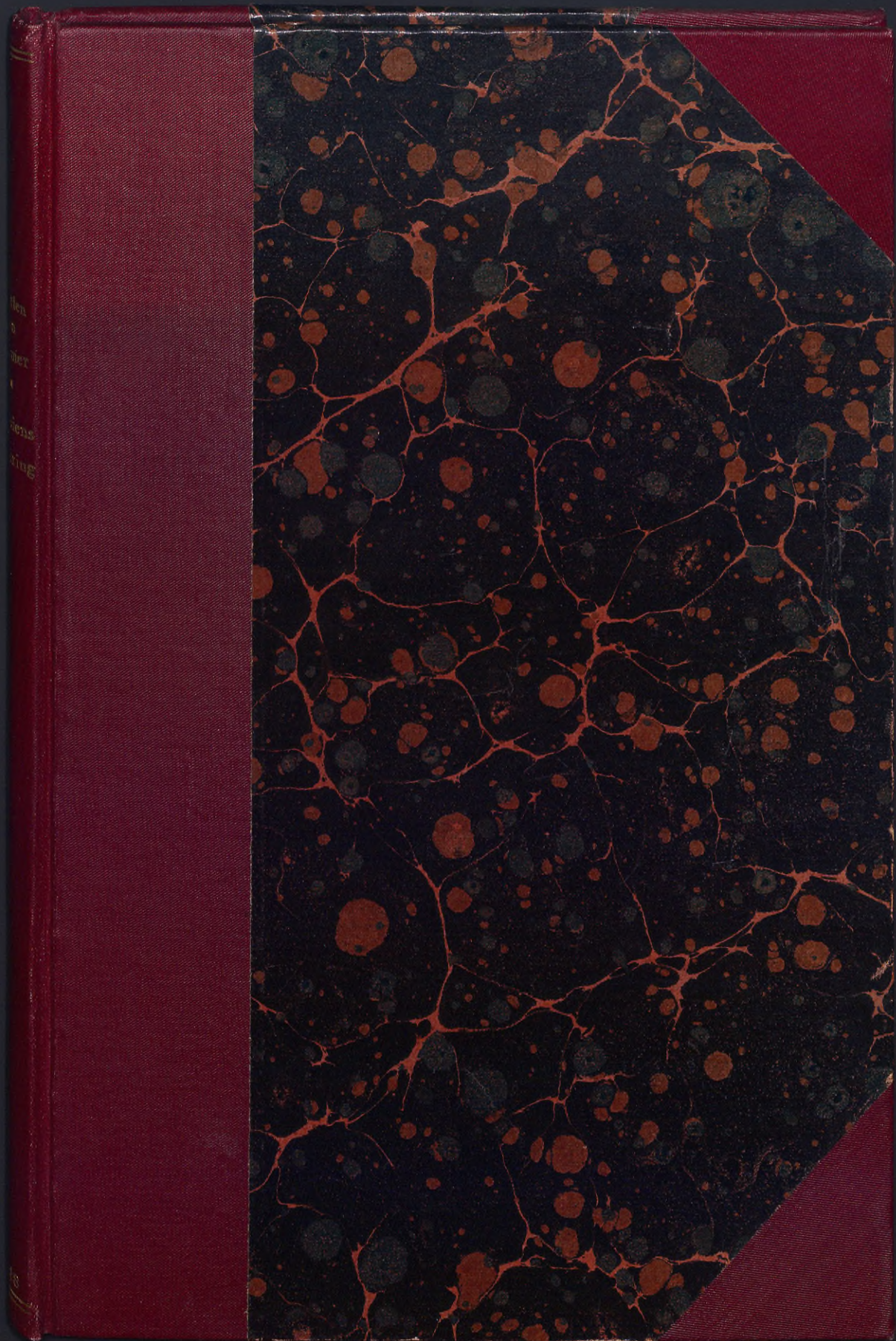
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

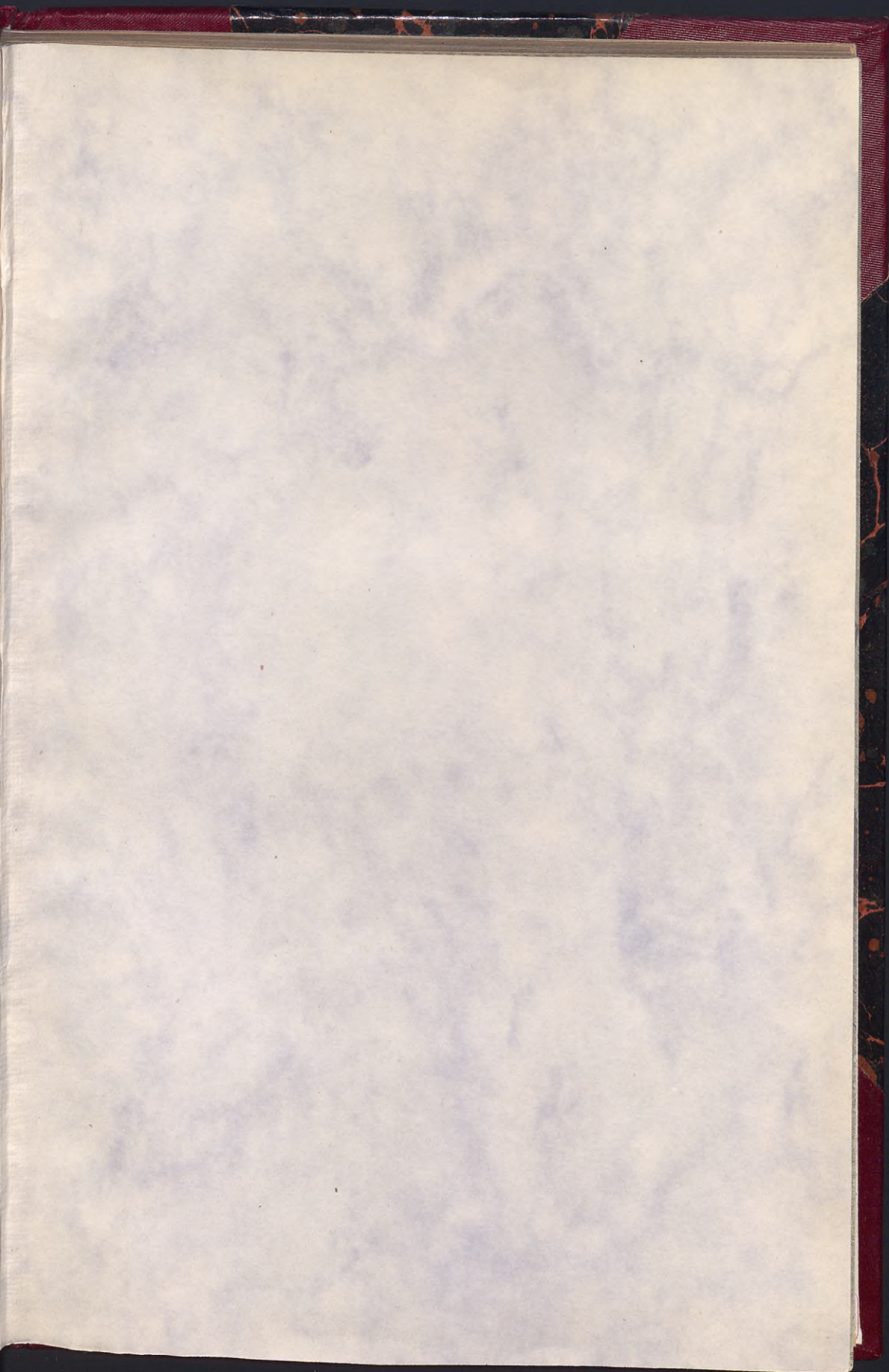
UPPSALA
UNIVERSITET

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

*Lika
Sas*

LOTTE VON KRÄMÉR

DOESIENS

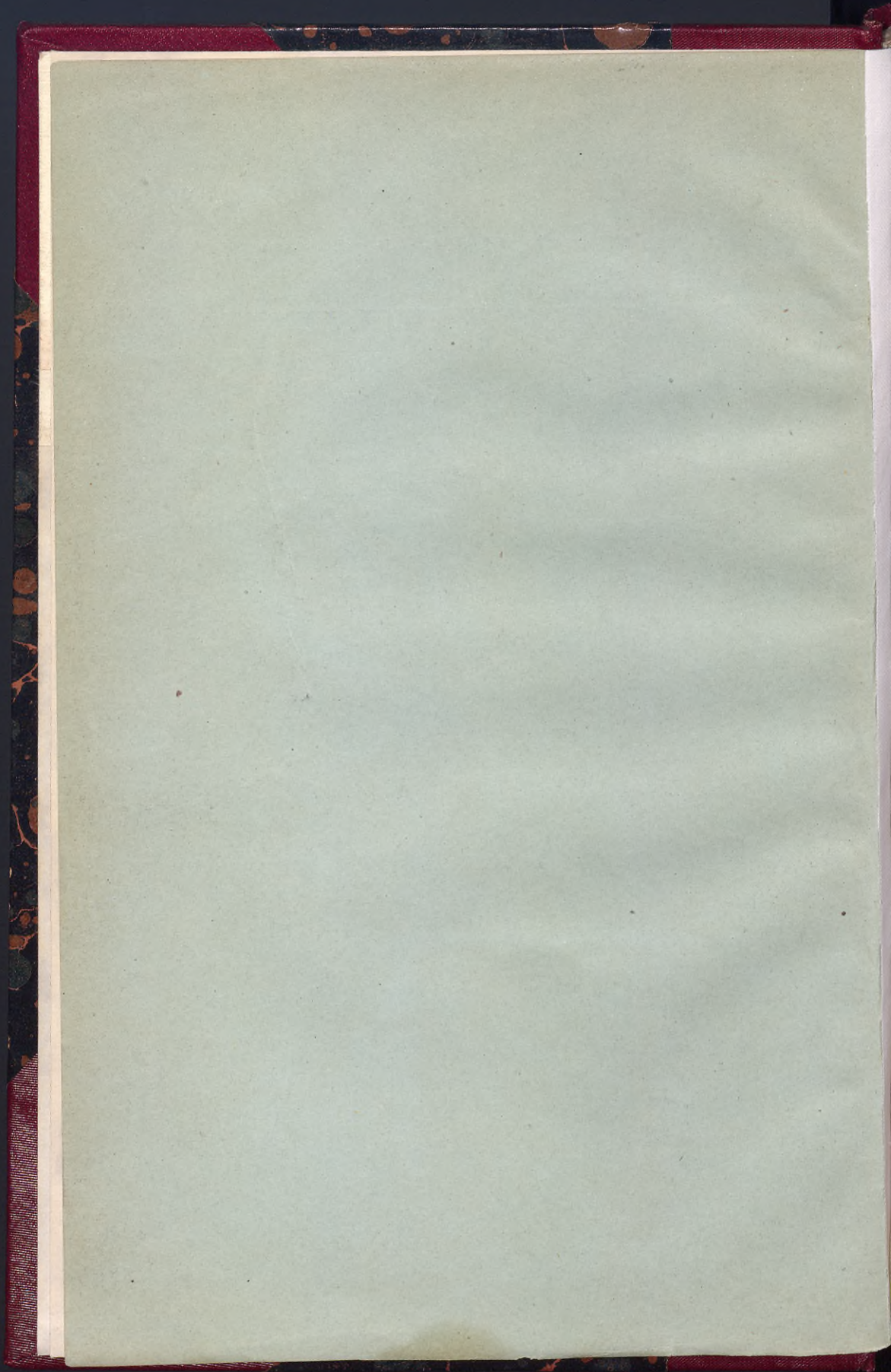

VANDRING

MED
TECKNINGAR
AF

JENNY NYSTRÖM

Litt.
Sw.

LOTTE VON KRÄMÉR

DOESIENS

VANDRING

MED
TECKNINGAR
AF

JENNY NYSTROM

STOCKHOLM
LOOSTRÖM & KOMP.
(I KOMMISSION)

STOCKHOLM 1888
KONGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

INNEHÅLL:

Aelög eller Poesiens van- dring. Tillegnad Viktor Rydberg	1		Furst Bismarek	35
Carl Snolksky	6		S. A. Hedlund	38
C. D. af Wirsén	10		Liss Olof Larsson	41
Pontus Wikner	14		Doktor Westerlund	44
August Strindberg	17		Elise Hwasser	49
V. Benediktsson (Ernst Ahlgren)	21		Knut Almlöf	52
Zacharias Topelius	23		Gustaf Fredriksson	54
Emilie Flygare-Carlén	25		Ellen Hartman	56
Henrik Ibsen	28		Sarah Bernhardt	58
Prins Bernadotte	30		Dioskurerne	60
G. von Rosen	33		August Palm	63
			Bolzjus	65
			Fräläningsarmén	68

Sorgpenséer	70		Lilla Alfe Saga	73
Tröst	72		Tello	77

x
fr. $\frac{41}{29}$

Stockholm, d 20 April 1887

Höjvillbona Fröken Lotten von Kræmer.

I Hetskäftet af Finsk Tidsskrift läste jag
i går "Aslöf Perceus vandring". Jag rönde djupt
och skulle känt det som en kär skyldighet att
hombära författarinnan min tacksägelse, äfven
om hon icke äret mita namn med att fästa
det vid den ällra dikten. Min hjertliga
tacksägelse, förenad med den önskan, att en
gejolskällan, hvarar denna dikt flutit, må ofta
vara tillgänglig för sökande andar!

Viktor Rydberg.

ASLÖG

eller

Poesiens vandring.
Tillegnad Viktor Rydberg.

Fallen var Sigurd Fafnesbane,
blödande Brynhild låg vid hans svärd.
Mörk som ett åskmoln hän emot Valhall
böljade röken från bålets härd.

Stum som en bautasten stod Heimer,
storm i hvitnade lockar hven,
ändad var tusende bragders saga;
qvällen bredde ett blodrödt sken.

Bäst som den gamle i tankar bidar,
griper ett gråtande barn hans hand:
Aslög, Sigurds och Brynhilds dotter,
ljus som en elfva vid bäckens rand.

Fallen var Sigurd Fafnesbane,
blödande Brynhild låg vid hans bröst,
dock på hans slagsvärd brann der en runa,
hviskande hemligt om hopp och tröst.

Grånade barden fattar sin harpa,
blickar på barnet faderligt huld,
lutar den lilla mot knäet och sakta
rör vid de skimrande strängarnes guld.

Blåögda älsklingen lyssnar så stilla,
lyssnar så tyst till harpans sus.
Snart genom tårar blickarne glänsa,
glänsa som dagg i morgonljus.

Drog så kung Heimer bort med den späda,
bort emot Norden på villande led.
Stigmännen veko, talande sakta:
»Rör ej den gamle, stör ej hans fred!»

Sagolandet omsider de hunno,
åldriga Thules forsar och fjell;
här en dag, emot harpan lutad,
hvilas kung Heimer å mossig håll.

Här i frihet ljushårig tärna
ila fick mellan björk och tall,
drömma i rosiga morgonväkten,
slumra stilla vid bäckens svall.

Här ock, när höstens klagande harpor
stämdes bland ödsliga klippors stup,
anande hörde hon tunga suckar
stiga ur jordens och hjertats djup.

Skuggor och dagrar, fröjder och sorger
såg hon här vexla hos drott som träl;
vis i sin lefnads morgon redan,
knoppades skön som en ros hennes själ.

Längre sig sträckte vägen. De kommo
trötta en yrande vinterqväll
hän till Spangarhed, der försåtet
lurande låg invid rökig håll.

Nu under sömnen af girig niding
trofaste Heimer sin bane fick.
Nidingens hustru lömskt under kungens
stafkarlsklädnad kastat en blick.

Underbarnet dock skonades: »Vänta!
Kanske hon är af mächtig slägt,
följes af lyckan?» — Som kojans dotter
kläddes skön Aslög i vadmalsdrägt.

Valla getter på öde stranden
vardt nu konungadotterns lott.
Tåligt den unga dock nornorna lydde,
tyst hon förlät och tänkte allt godt.

Månne en stråle af hopp henne styrkte,
ensam och biltog på främmande jord?
Kanske udden så bröts af hätskhet,
omilda blickar och sårande ord?

Ja, huru skulle ej banden lossas,
molnen flykta från himlen tung,
sorgens bilder som bubblor brista,
komme han blott, hennes drömmars kung!

Komme han endast! När vårens skyar,
när hon en örn ser sväfva förbi
eller en fylking af svanor hör susa,
gladt hon ett löfte helsar deri.

Frusta så vikingadrakar i fjorden
väldigt en dag. En asason
stiger i land, och hans spejare nalkas
bildsköna tärnan i spiselvrån.

»Säg oss, hvem är du?» Endast i gåtor
svarar hon stilla: »*Sång* är mitt namn.
Strid hette fader, *Sorg* hette moder,
vaggan jag låg i var *Långtans* famn.»

»Mön den milda du sjelf månde skåda»,
ropa till höfdingen spejarne gladt.
»Vishet talade vanadismunnen,
aldrig vi funnit en ädlare skatt.»

Höfdingen kommer, Ragnar han heter,
bragdernas Ragnar och nornornas bud,
skådar den fagra och tändes af kärlek.
Sigurds dotter blir Ragnars brud.

Dock, om än smyckad i mantel och krona,
troget hon gömmer sin vadmalsdrägt,
aldrig, hur glädjen omkring henne strålar,
sorgens och lidandets minne blir släckt.

Ofta hon, under det kämparnes jubel
brusar i festlig konungasal,
tror sig höra från Heimers harpa
tynande ekon i enslig dal.

Ofta, när midt under lekar och löjen
tålig en träl förbi henne går,
räcker hon mildt emot honom handen,
skymms hennes blick af en dallrande tår.

CARL SNOILSKY.

På din Delfiport »Förbjuden
ingång» länge nog man läste,
och ett »Rör ej, stör ej guden;
tyst blott, lyss blott till oraklet!»
der liksom en Python hväste.

Se, då glimmar det i dalen,
elyseiska toner klinga,
Eros sigtar mot portalen,
och vid genljud i Parnassen
riglar efter riglar springa.

Lik Apollo Musagetes
i sitt tempel, ljusomsvallad
syns din genius, som ur Lethes
djup, som från ett hemligt fjerran
plötsligt bland oss återkallad.

Luftigt mantelns vågor bölja,
näsans fina vingar flämta,
plektern blixtrar. Med dig följa
Klio, Erato, Euterpe,
och omkring dig Gratier skämta.

Hör, hvad sus i lummig lager!
Se, hvad blickar ifrigt vändas
mot den stråt, der fram du drager
med din vakt, liksom när vårens
skära förstlingsstrålar tändas!

Om ock livvets dissonanser
ej hos dig titaniskt kämpa,
sjuda de i dina stanzer,
konstnär, dock ej mindre mäktigt,
derför att du vet dem dämpa.

Väg ifrån ditt Etna banar
bland oranger snart sig glöden.
Du hvar blodets svallning spanar,
lyssnar till hvar ljudlös snyftning,
värms af alla menskoöden.

Äfven midt i sorgens öken,
i dess heta middagsstunder,
glänsa genom stoft och töcken
som en vår din längtans stränder,
dina hesperiders lunder.

»Stanna, sköna trollverld, stanna!»
ropar hjertat ljuft betaget.
Sjelf du suckar dock. Din panna
bär ett moln bland rosenskimret,
det besjungna »vemodsdraget».

Plötsligt nya kratrars strömmar
fram ur djupen väldigt bryta;
men ditt spann med gyllne tömmar,
som vid stormars gny Poseidon,
kör du trygt, hur än de ryta.

Se, hur knutna händer skakas,
hör den vilda upprorssången!
Plats för dig med ens då makas;
du kan lugna, du kan leda
den ur bojor löste fången.

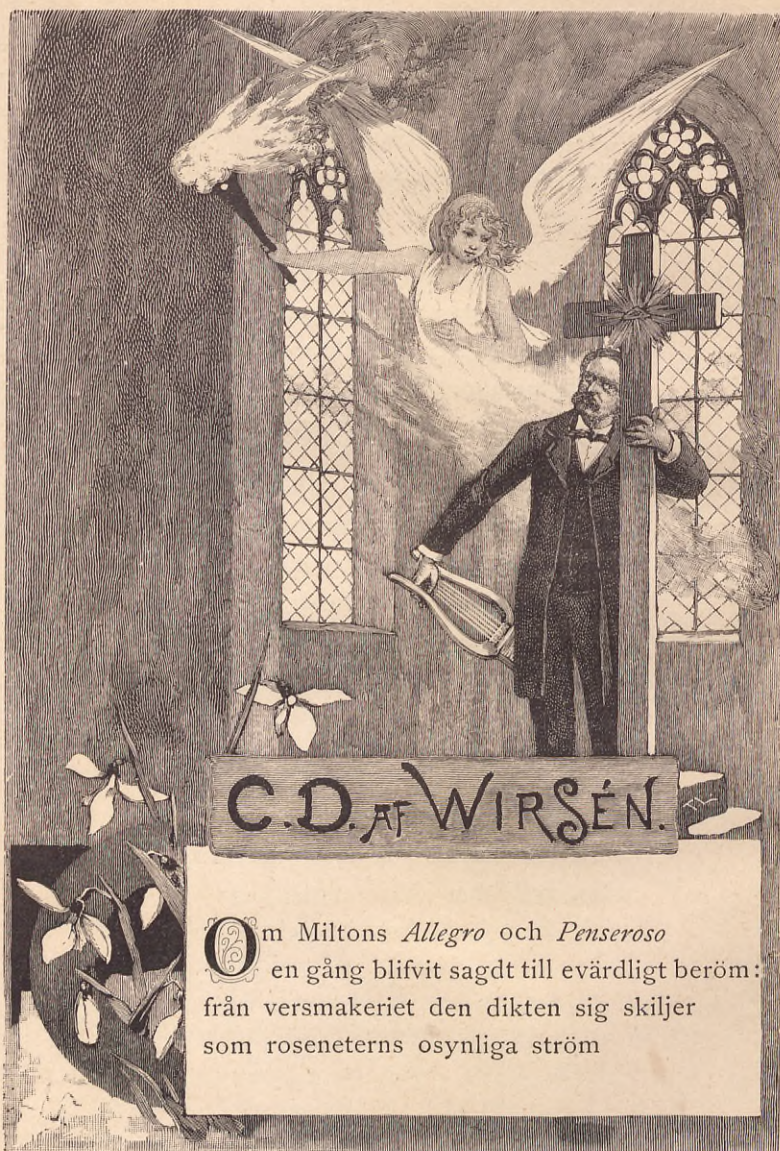
Med din famn der sträckt mot nöden,
som en Lidner du dig ställer.
Ack, utur Kastalias flöden,
ur dess djup, de silfverklara,
heligare lust ej väller!

Följ, o följ din höga stjerna!
Följ ditt hjertas varma låga!
Dold som lifvets egen kärna,
hemlig som oraklens guddom
är ock hvarje själs förmåga.

Låt din ädla plekter glimma,
dina strängars guldvåg svalla!
Skönt bland skuggor, frost och dimma
tänd ditt snilles morgonstrålar,
låt din kärleks vårregn falla!

Så på öde, hårda stränder,
dem än vinterbojor trycka,
hvert vår längtans blick sig vänder,
möta skall den gröna tegar,
saftig knopp till framtidslycka.

Om Miltons *Allegro* och *Penseroso*
en gång blifvit sagdt till evärdligt beröm:
från versmakeriet den dikten sig skiljer
som rosenaterns osynliga ström

sig skiljer från simpelt rosenvatten,
som från förtunnad den äkta essence...
Så gömma ock dina sånger, de ädla,
en omängd doft i hvarenda stanz.

Med hvarje ton, som din lyra sänder,
ett kärleksoffer din själ frambär.
Du träffar melodiskt det innerliga
som näktergalsdrillen, ren och skär;
som vindens suck, när björkarne gulna,
och ängarne svepas i dimmor grå;
som aftonklockan i sommarqvällen,
när lundarne tysta som tempel stå.

Bland leende ljus, som i dalen skifta
på blomsterkalkar, på löfrik gren,
snart tjusar oss middagens gyllene flamma,
snart solnedgångens rosiga sken:
luft smeker din sång med sitt *penseroso*,
de älskades minne den väcker opp,
ett lilasflor den på bergen breder
och tänder i skyn ett skimmer af hopp.

Väl tyckes en trolldömn fångsla de toner
vi helst ville höra en gång från din röst,
väl tyckes frihetens heliga källa
ej öppnad ännu i ditt trogna bröst;

dock under din snö kanhända sväller
en längtan, som spränga skall dina band;
kanhända en orörd sträng på din lyra
blott väntar ännu på den väckande hand? . . .

Än går du lugn i ditt barndomseden,
fast tiden skrider; vid frälsningens fest
omfamnande korset, det sorginvigda,
en hemliga unders sångareprest . . .
Din dröm likväl haft som din bön sin timme:
o hör, tornuret nu rör sin kläpp!
Som fordom sin Samuel Herren dig kallar.
O lyss till hans bud: eld vare din läpp!

Från medeltidsdömen låt hymnen förklinga, —
tilljubla ett »Varde ljus» oss en gång!
Ditt »Paradise lost» som Miltons skall blifva
ditt mästerqväde, din sekelsång.
Låt icke den friska kraften försina;
för tröttnadt mod som för ungdomens håg
låt klart din fackla i natten stråla
och tyd oss bruset från tidens våg.

Ack se, idealerna från det förflutna
i frö redan gått — hvar är deras blom?
I sångens högländ, en annan Noak,
plantera ditt nya vin då from.

Se morgonljuset på bergen spelar,
på vågornas bädd, på skyarnes loft;
se »återvunnet» är »Paradiset»,
lifsträdet ångar af arladoft.

All odlings skönaste, högsta krona
är skaldekonsten, dess ädlaste ros.
I häfdens vårar den rosen knoppas
och tyder hvad djupast i hjertat tros.
Skall ej din sångmö som tron och hoppet,
en fenix lik, från sitt eget bål
på nya vingar sig mächtig svinga
mot klarare himmel, mot skönare mål? ...

PONTUS WIKNER

Går jag bland de yngre vårdar
i vårt minnes tempelgårdar,
ser jag ingen än, som der
skönare än Wikners är.

För min blick i qvällens dager
står den bland cypress och lager,
stänkta som med dagg af blod,
lik en parisk marmorstod.

Vid ett kors, som sällsamt skiner
öfver klassiska ruiner,
sitter der en ren och mild,
vemodsfull Johannesbild.

Skarpögd kungsörn vid hans sida
synes på hans vink blott bida
för att svinga, full af fröjd,
med hans bud från höjd till höjd.

Mästarn vänder mot det höga
liksom frågande sitt öga,
liksom strålade i skyn
för hans blick en helig syn.

Och han lyssnar, som om toner
ljödo från serafers zoner,
och all jordens sorl deri
löstes upp i harmoni.

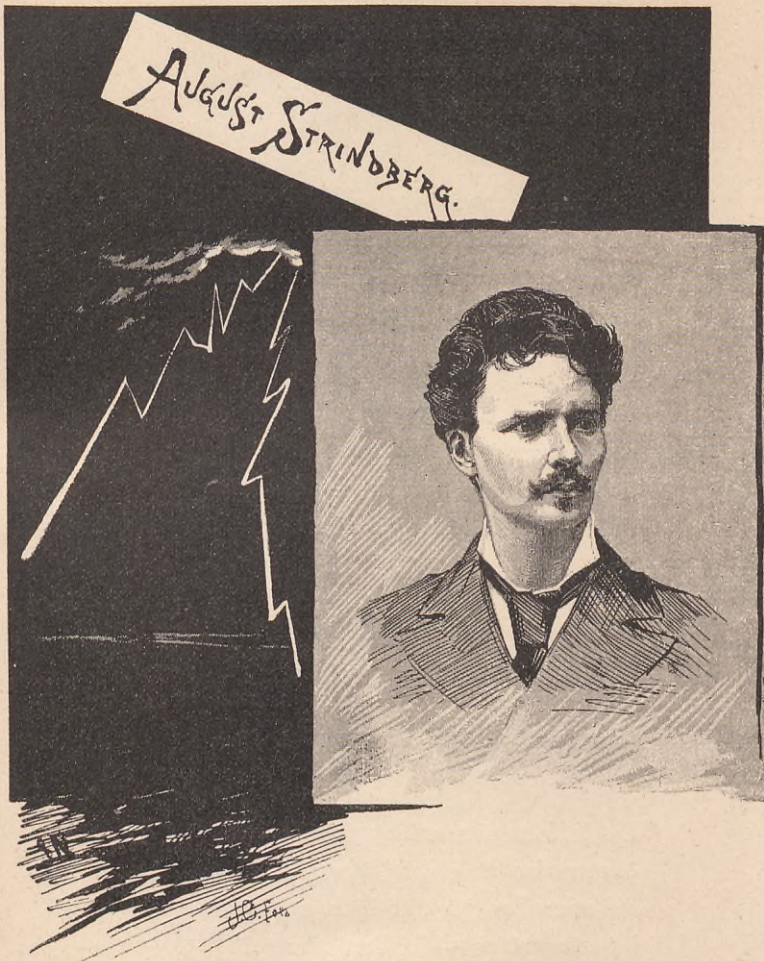
Är hvad öfver tidens vimmel
der han ser, de vises himmel?
Skimrar idealens dans
der i elyseisk glans?

Eller syns der underbara
segerkrönta andars skara,
och hans öga följer skygt
från ett Patmos deras flygt?

Hör han genom rymder ljusa
sferernas ackorder brusa,
eller klangen af den ton,
som stäms upp kring Lammets tron?

Så jag frågar, så jag tänker,
der hans bild emot mig blänker,
i vårt minnes helgedom,
klassiskt fin och kristligt from.

Du trånadens och tviflets son,
din skaldesjäl var just det plån,
hvarpå din samtid skulle rista
sin egen dom, kanske sin sista . . .

L. v. Kramer, Dikter.

Här skulle rosas om hvarann
så tanke skef som tanke sann,
och med den nya dag som randas
än månet nattligt irrsken blandas.

Här skulle läras, att moral
och dygd belönas blott med qual
samt att naturens röst blott ljuder
der hon oss sjelfviskt njuta bjuder.

Gif plats, gif plats! din lösen är;
mot oupptäckta land det bär,
och, skenande mot landsvägsdiket,
du ropar ut det »nya riket».

Igenom tidens qvalm och dam
som en cyklon du störtar fram
med mod, som brännhett öfversvallar,
med tro, som till martyr dig kallar.

Dock från ditt snilles feberdröm
oss träffar en elektrisk ström.
Af stjernljus på ditt hjertas himmel
i tysta natten — hvilket vimmel!

Hur trolskt är ej ditt sagospel,
din dikt, hur svensk till minsta del:
en äng, med dagg af frusna tårar
och smeksam flägt från ljusa vårar.

Men snart med blomdoft, frisk och stark,
der vexlar dunst från sumpig mark;
och fina arabesker klänga
kring stup, dit fot knapt vågat tränga.

Med konsten blott i löst förbund,
du ändrar synpunkt hvarje stund.
Ditt egensinne tål ej hinder
och bryter allt som regelbinder.

Du dansar vild som en satyr,
allt trampande, tills smutsen yr;
och käck din bockfot — af pamfletter
på kronan och tiaren sätter.

När du dig lyft till vidgad syn,
du spejar blott på rof i skyn;
du som en ny Prometheus hånar
den himmels magt, hvars eld du lånar.

Sist kring dig moln du skockar vred
och blixt på blixt du slungar ned.
Men snart ur hotfullt mörker åter
der glänser soln, och daggen gråter.

Då löses ljuft din känslas svall,
då är ditt språk en klar metall,
fullödiga då orden väga
och fribref till vårt hjerta ega.

Och skönhet ler emot oss då
från bild vid bild, som stöpta stå
på jordens fasta grund, den breda.
För piedestaln vi dock fått leda.

Se, hur du mejslar, hvarje bild
dock blir du sjelf: än pantervild,
än tyglad lätt af rosentömmar —
men blod der under marmorn strömmar.

Ja, sådan — än som dolken hvass,
än liljevek, än vidrigt krass —
du går oss in på lifvet nära
och hänler åt vår gamla ära.

En hämddemon i dig fått lif,
och det är den som bjuder: skrif!
Med örat tryckt till folkets hjerta,
lyss, ropa ut dess stumma smärta!

Gif, mästare, gif luft, gif röst
åt qualda stämman i vårt bröst;
och lys och värm oss med de strålar,
som hoppet i din »sömngång» målar.

Victoria Benediktsson.

(Ernst Ahlgren.)

Ljuft i Danmarks systersköte
hvila som din önskan var!
Vid ditt graftjäll stämmer möte
dock allt svenskt du älskat har.
Tusen tankar, tusen frågor
skola dit i qvällens brand
länge öfver Sundets vågor
sväfva från ditt fosterland.

Hvarför, hvarför, tungt de klaga,
öfvergaf du oss så fort?
Var det hjeltomod att draga
rigeln sjelf från dödens port?
Dock, hvad än dertill dig drifvit,
älskadt skall ditt minne bli,
om din lefnadsstrid ock blifvit
oss en gåtfull tragedi.

Kunde du ej helsa dricka
än ur diktens bölja klar?
Kunde du ej tröstfullt blicka
mot en vän från barndomsdar?
Nu lik enslig sparf, hvares näste
ryckts af stormen ned, vi se
ängslig irra, utan fäste,
kring din graf ditt lifs idé.

Ack, den tryggaste bland alla
föll ju sjelf för Lokes list!
För försåt en gud kan falla,
till en pil kan bli hvar qvist.
Moln från Hels fördolda boing
tyngde mer och mer din dag.
Hvarför tigga om förskoning?
Nornor ändra ej sin lag.

Susen almar, susen lindar
som vid Nannas sorg en gång!
Sjungen, Seland's sommarvindar,
ljuft vår älsklings svanesång!
Liljor, edra spiror sänken,
rosor, läggen kronan af,
stilla aftonskyar, stänken
tårar tyst på hennes graf!

Zacharias Topelius.

Hjuft och fridsamt budet om din hitkomst klingar
som en ringning ifrån stilla tempellund.
Sorlet tystnar, liksom lätta rosenvingar
sänkas öfver höjder, öfver fjärd och sund.
Det är helgsmål. Af en varm, osynlig hand
leds vår tanke bort till sångens underland,
der i doftrik vår
du med silfverhår
vandrar än ungdomlig »efter femti år».

Ädle väktare af skönhet, sång och saga,
trägne forskare, oss skänk din visdoms tröst!
När ovädersskyar slöjan kring oss draga,
klingar än i *höstevällen* mildt din röst.
Nu med nya knoppar kring din blomsterstaf,
som du fordom kommit, öfver Bottenhaf,
med en ynglings gång,
följd af fågelsång,
kommer du, och glömd är väntans dag, så lång.

Kom att oss från vankelmod och tvifvel rädda!
I din trosgrund rotad står du som en ek.
Lifvets hedar du i gyllne skörd ser klädda,
går till nya odlingsfält som till en lek.
Aldrig sjelfvisk tanke, aldrig frostig håg
grumlade din andes djupa, klara våg. —
Helsad var då ömt!
Intet hjerta glömt,
huru ljuft du sjungit, diktat, älskat, drömt!

Är du ändtligt här, som glada barn vi ropa,
och förgäta fort »verldssmärtans» tusen sting,
och vi se ej molnen, hur de än sig hoppa;
idealet åter guldströr jordens ring.
Stormen tystnar, lugnet återvänder snart,
re'n i rosig dager ligger hafvet klart.
Du, ack, du som är
svenska hem så kär,
Finlands ädle skald, säg, är du ändtligt här? . . .

Den 20 Augusti 1888.

Emelie Flygare-Carlén.

Lagerkransar och buketter,
telegrammer och biljetter
i författarinnans sal
bida re'n i hundratal.

Åtti år den ädla fyller,
åtti år! Och soln förgyller
leende med ljuft behag
hennes stilla hem i dag.

Vänner trogna, vänner kära
varmt sin hyllning henne bära,
och ett skimmer som af vår
glorian kring den gamla slår.

Tyst och tankfull dock hon sitter,
rosens glöd och solens glitter
ingen tröst ge henne mer,
hennes öga knapt dem ser.

Är hon trött på jordens vimmel,
tänker hon på fjerran himmel,
som ej skymt af frostig sky,
som ej fylls af åskors gny?

Drömmer hon ommenskoöden,
skiftande som havvets flöden;
drömmer hon en dröm så skön
om sin ros på »Tistelön»?

Ser hon sig med duk, som sväller,
våga farten, när det gäller,
styra, hvart än vinden bär,
bort till Pater-Noster skär?

Ser hon der, vid måsars läten
platsen, aldrig än förgäten,
för bedrift, som knapt vi känt,
förr än dit hon kosan vändt?

Ja, hvem vet, bland hvilka tankar
nu hon sänker minnets ankar,
der hon i fåtöljen trött
hufvudet mot handen stödt.

Nu bland brefven fram der räcket
ett, hvarvid hon liksom väckes
upp ur drömmen — säger fort:
Läs! Det är från hemmets ort.

Då hon lyssnar till detsamma
tändes kindens forna flamma,
hvarje vemodsmoln är flytt
och till glädjeskimmer bytt.

Detta språk? Hvert ord hon känner.
Dessa namn? Blott kära vänner.
Hvarje mening, allt ju är
från de trogna, friska skär.

Så hon eldas. Solen målar
salens golf med rosenstrålar.
Som en moder, lyckliggjord,
ler hon vid »de barnens» ord.

HENRIK IBSEN

Hell dig, du bard från Norges fjell,
de mäktiga, de höga!
En Tormod lik i norrskensqväll
å furukransad mossig häll,
du tronar för mitt öga.

Hur lugn, hur skarp din blick af stål
hvar tidens tvekamp följer!
Du vet, hvad hvarje muskel tål,
och ingen rök från smärtans bål
för dig ett offer döljer.

Af fördom och af fagert tal
du låter dig ej dåras,
och bleknadt, blodlöst ideal
du störtar från dess piedestal,
hvad än i fallet såras.

Till hvarje samhällssjukdoms rot
ditt snille söker tränga,
och, känslolös för pjunk och knot,
du vandrar lugnt ditt mål emot,
hvad hinder än dig stänga.

Hvar sanningssträfvan städs är ny
och vill blott vårluft andas.
Hon väcker storm; men töcknen fly,
och dyster, hotfull framtidssky
af morgonstrålar randas.

Fast vishetsdjupet i ditt ord
du helst som Valan täcker,
dock som när Thor i högan nord
sitt eldspann kör kring haf och jord,
du allt till lystring väcker.

Ja, hell din harpa, hell din sång,
den höga, valhallsburna!
Hur månget ok, hur månget tvång
du frälst oss från, skall skönt en gång
stå ristadt på din urna.

Problem och lärosatser
och hvad det heter allt,
som nu är tidens lösen
och ger den sin gestalt —
hur högt vi ock dem skatta,
vårt sinne trycks ibland
af någonting likt qualmet
från öknars heta sand.

Blott grubbel och beräkning
vi möta, hvart vi se,
men intet, som kan svalka
åt hjertats trånad ge.
Hvad forskarnitet fordrar,
förringa ingen vill,
men för vårt släktes helsa
det räcker dock ej till.

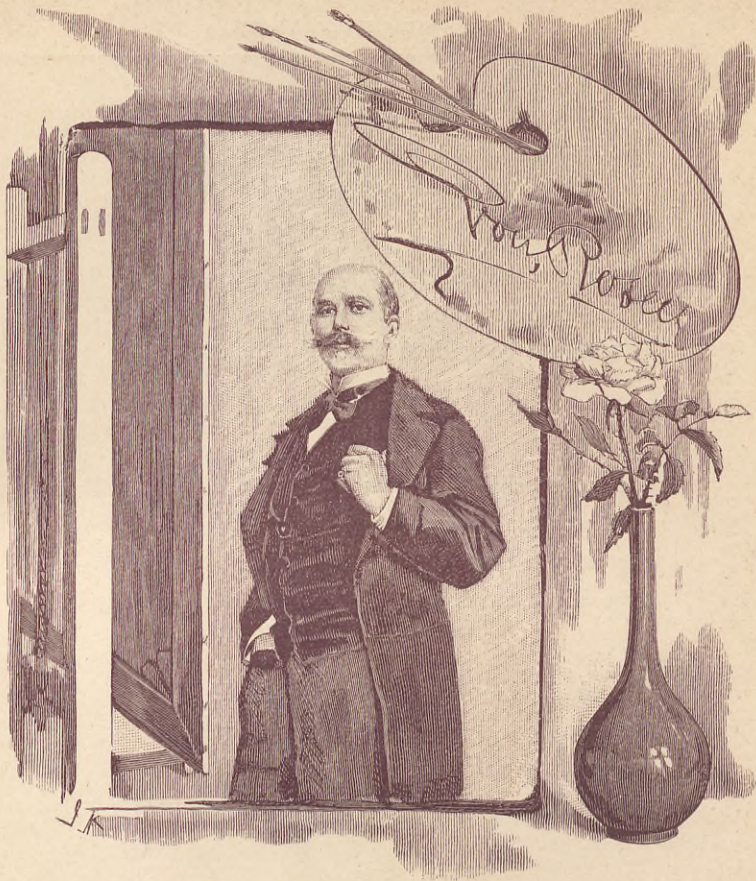
O fins ej mer, vi sucka,
en fläkt af poesi?
Har prosan afkylt redan
hvar ynglings fantasi?
Fins ingen håg, som alstrar
den känsla, djup och sann,
hvars rötter sinnelaget
oss borgar af en *man*?

Dock se, der syns vår hjelte,
ej kommen långt ifrån;
han midt ibland oss fostrats,
vår egen furstes son.
Till kärleks bud han lyssnat
och känt de ljufva qval,
som nordens trast besjunger
och söderns näktergal.

Är det ej lifvets grundton,
som ständigt ljuder klar,
der resonans det finnes,
der hjertat gifver svar?
Är det ej doft från vårar,
som väfva än sin dröm,
der tro det fins, som icke
flyr bort med tidens ström? . . .

Ack, lefve ungdomslycka,
ack, lefve ungdomsfröjd
hos nordens alla söner
i dalar och på höjd!
Hvad är den tomma längtan?
En svekfull dimgestalt,
mot trohets guld, mot kärlek,
som öfvervinner allt.

Med anledning af konstnärens två sista taflor.

På din »Sirén» än fattas några drag;
du måste plötsligt taga dig till vara
för konsten sjelf, du måste fly, i fara
att dig förse på din siréns behag.

Mot hennes trollmagt var *din* magt för svag;
ditt eget snille blef din egen snara,
din flit, din ifver du har nödgats spara,
för att till målet hinna fram en dag.

L. v. Kramer, Dikter.

Dock förr'n härnäst i rosor penseln doppas,
låt oss likt barn ej nämna hvad vi hoppas,
men tänka på, hvad du i går oss gaf.

Vår tröst skall bli hvad sist din konst oss gifvit:
din »Nordenskiöld». Hans odysseé du skrifvit
på samma gång hans bild du tecknat af.

* * *

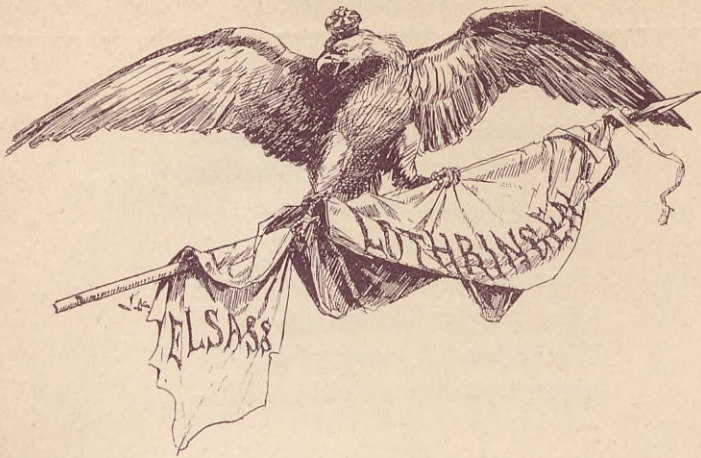
Hur mästerligt! Hur lif och död der strida! —
Fast nordpolsöknen med sin skarpa vind
har utkylt, som väl märks, den tappres kind,
hans blick, hans lugn dock tyckes framgång bida.

Hon frusit in bland isblock, hans Elida,
fast snabb i loppet nyss som skogens hind;
och seglaren för faran är ej blind,
men han har Vetenskapen vid sin sida.

Hon sviker ej, hon ryggar ej tillbaka
från den, som lärt att troget kämpa, vaka,
i öster re'n hon ser en gryning skär.

Vår hjelte i sin hand sitt vapen bär:
Nordostpassagen skall han djerft utstaka.
Trots natt och köld, snart segern vunnen är.

Furst Bismarck.

Hvilka krafter än må jäsa
hos vår samtid, i din blick
kunde sjelfva hatet läsa,
att *du* ej ur vägen gick.
Osårbar du är, vi svurit —
och att tro det vi haft skäl —
ve, dig dock en Thetis burit,
ve, du har . . . en sårbar hä!

Elsass-Lothringen, det *forna*,
heter den, ett samvetsbud.
»Tysklands örnar, akten klorna!»
hörs från Seine ett återljud. —
Låt dem maka sina bränder!
Lugnt du blickar kring dig hän:
»våra äro dessa stränder,
vår den fria, stolta Rhen.»

»De provinser, två, de sköna,
Tyskland tog med segrarns rätt
från sitt grannland, blott oss löna
kunde på ett värdigt sätt.
Förr de skänkt Borussia styrka
efter mången blodig jagt.
Skulle hon då nu ej yrka
strängt på denna dubbla vakt?»

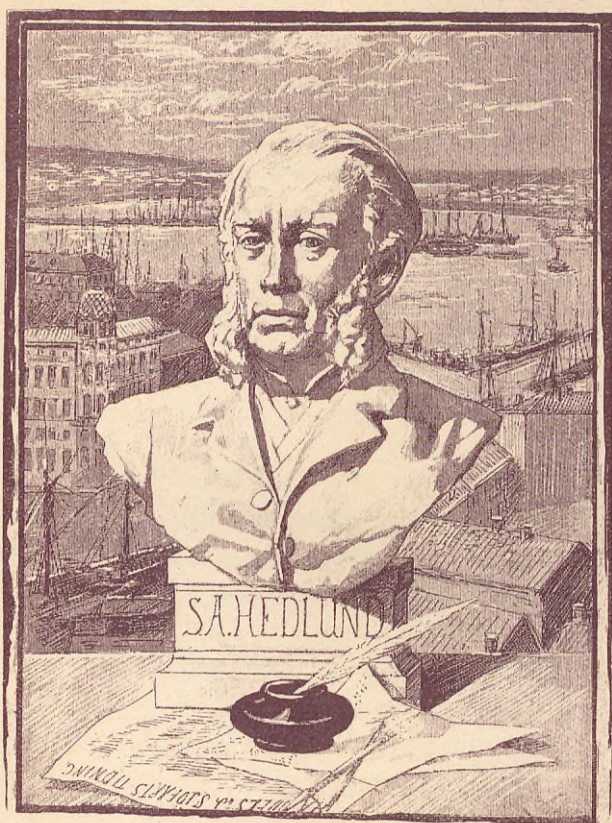
Qual och oro blott hon vunnit,
ack, och en bedräglig fred!
Redan folken tröttna hunnit
att stå väpnade i led
mot hvarann som horder vilda,
utan kärlek, tro och dygd,
tröttnat att ännu stå skilda,
utan verkligt lugn och skygd.

Ädla skördar, se, der mogna
år från år vid vänlig strand;
men när skola *de* som trogna
vänner ge hvarandra hand?
Blott en skänk i frihet gifven
kan förbyta smärtsamt skick. —
Stod ej denna vishet skrifven
i den ädle Fredriks blick? . . .

Tysklands folk, skall du väl tveka
att förverkliga en dröm,
stor och skön? Hör upp att smeka
vredens tigrar! *Älska, glöm!*
Uppfyll hvad Europa önskar!
I din store kanslers namn
så ett frö, som evigt grönskar,
slut ett brödrafolk i famn!

Dock, ännu af segern dårad,
du åt varningsropen ler,
och att hälen re'n är sårad,
din Akilles icke ser.
Mot det sårets brand du sätta
skall förgäfves all din köld,
blott det goda, blott det rätta
skyddas af evärdlig sköld.

Din post du tog på gamla vikingsstranden,
der flitens sorl nu mängs med böljans brus.
Ditt verk begynte du med forntidsvilja,
ditt mål du såg belyst af framtids ljus.
Din stolta hansestad du troget värnar;
vid stormars tummel bland dess branta skär
du står der lugn i bränningar och dimma;
som Vinga fyr, med strimma efter strimma,
du visar ut, hvart rätta kosan bär.

Hur tiden vexlar och hur åren skrida,
hur många töcken än vårt lifsljus höljt,
din ande, Göta lejon lik, ej slumrar.
Din första afsigt troget städs du följt.
Du eldas än alltjemt af ungdomsmodet,
du klatschar friskt ännu ditt ystra spann,
»omsadling» och försagdhet ej du känner,
med kraftfullt tag du viljans båge spänner,
med öfvad blick din pil du lägger an.

För landets värn du ser den rätte hjälten
i den, som trägnast fredens teg besår.
Du i vår riksförsamling hellre bonden
än krigsbudgeten gyllne skördar spår.
En ståtlig här — du tänker — båtar föga,
när fattigdom än tynger ned vårt folk.
Hvad helst vi offra på mångdubbla pansar,
de ensamt ej oss borga segerns kransar. —
Så vardt du »fredspartiets» varme tolk.

En tolk du blef också af qvinnofrågan.
i månet pass motståndaren du mött,
och från hans Rosinant i första taget
din säkra hand skuggriddaren har stött.
Ej är du heller lätt att öfverflygla,
ty din taktik — den läres ej så snart.
Du lägger djerft din hela själ i saken
och sätter högt ditt ljus på ljusastaken,
att det må lysa öfver landet klart.

Din bild är van att stark belysning tåla.
Jag tog — en ögonblicksfotografi.
Mitt qvåde . . . kunde jag som Valan måla,
ett djup kanhända varsnades deri.
Nu blott en tydning svag: bland Nordens magter
du städse påmint mig om väldig Thor;
din gudakraft du såg väl stundom gäckad,
men aldrig skall din heder du se fläckad,
hvad än i Lokes trolldomskonster bor.

Liss Olof Larsson.

Se, der synes han, vår »Dalahöfding», just en värdig typ

L. v. Kramer, Dikter.

af de forne odalmännen,
jättelik bland dagens kryp.
Andra kammarns vice-talman,
lugn och värdig, som sig bör,
qvick och slug som sina landsmän,
öfverallt han får gehör.

Strängt han håller på det gamla —
så var äfven fädrens sed —
seg som enen i hans skogar,
qvistig såsom björkens ved.
Nog han inser tidens fordran,
men, betänksam till sin art,
gerna bromsar han, då brådskan
tycks oss ge för vådlig fart.

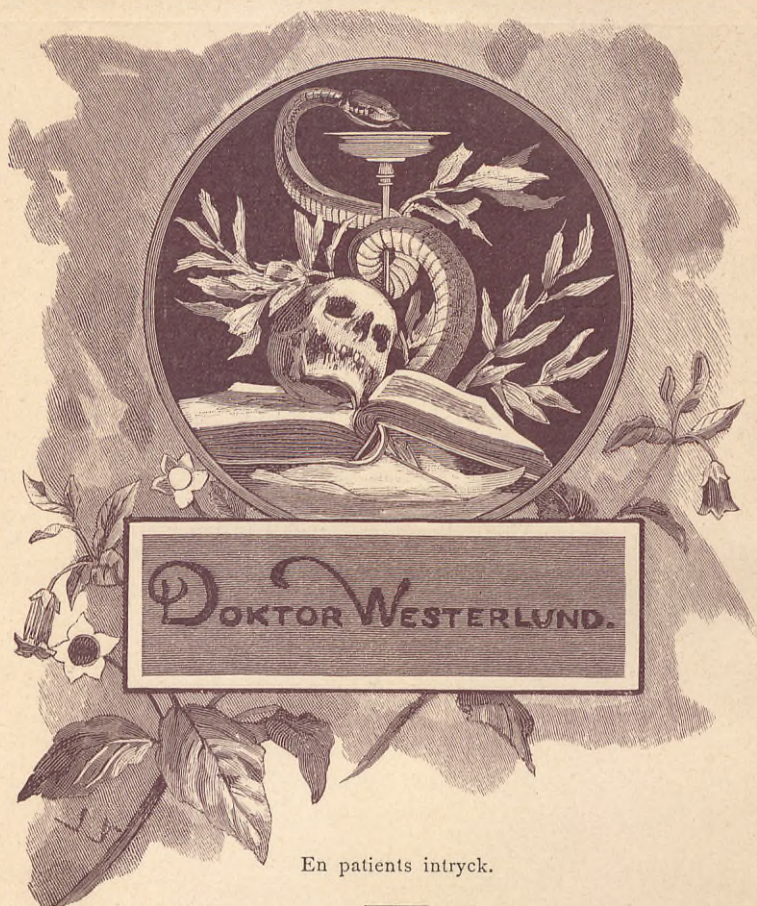
Hjulen surra. — Liss sig reser:
»Vi få icke spåra ur!
Sådan färd bär rakt åt fanders,
herr trafikchef, eller hur?
Låt oss sakta farten litet,
lätta på ventiln ett tag!
Det är bättre komma långsamt
än på hufvudet, tror jag.»

Efter slutadt riksdagskäbbel
till sin hemort drar han gladt.
I dess sköte har han samlat
allt sitt goda lynnes skatt.

Der ibland hans kära *masar*
görs ej tiden honom lång,
vördad, ärad, stolt i sinnet,
mild och ödmjuk på en gång.

Der välkomnad varmt, ej mindre
är han så bland oss på nytt,
när mot hufvudstadens vimmel
han sitt lugna hem har bytt.
Bankfullmäktigen från Siljan
ej blott på sin långa rock
och sin dalkostym är välkänd,
men på kloka blicken ock.

En patients intryck.

»Har du icke varit
än hos Westerlund?
Dröj då icke längre,
res då dit på stund!
Mycket ser hans öga
som ej andra sett,
tusenden hans snille
helsan återgett.»

Så från alla sidor
ljödo vänners råd,
tills jag gladt med tåget
hastade, så bråd.
Så bland främlingsskaror
jag en vacker qväll
gästade förnöjsam
Enköpings hotell.

Re'n i jernvägsvagnen
mellan hvarje blund
svar och frågor rörde
endast — Westerlund.
»Hade kejsar Fredrik»,
utbrast en till sist,
»frågat honom, lefde
han ännu helt visst.»

Tidigt nästa morgon,
just som hanen gal,
träder så jag in i
doktors väntningssal.
Många redan bida
före mig dock der,
alla sakta hviska,
allt så fridsamt är.

Som en söndagsmorgon
i ett vapenhus
hvilat på hvar panna
ett förtröstans ljus.
Sjelfva luften tyckes
här så ren, så lätt,
likt en fläkt här möter
från — Genezareth.

Och jag ser i tanken
dem, som der i tro
bidade på honom,
som gaf hjertat ro.
Och från deras jubel
hörs som i mitt bröst
eko efter eko
hviska: Var vid tröst!

Tjugo patienter
gått från doktorn ut,
när till mig så turen
kommen var till slut.
Ack, hur gladt, hur konstlöst
han emot mig gick!
Hur bekant, hur vänligt
lyste ej hans blick!

Hvad jag led och ville,
visste han så klart,
och mitt ondas källa
spårade han snart.
Hvad en aning länge
hemligt till mig sagt
om den bästa balsam,
blef till visshet bragt.

Som till faders önskan,
som till moders röst
lyssnade jag villigt
till hans ord och tröst.
Mig till mods jag kände
efter långa år,
som när fjettrad fånge
frihet återfår.

Mången vidt beryktad
läkare jag känt,
såsom han dock ingen
än mitt mod har tändt.
Mig så klart, så enkelt
helsans lag han tydt;
ingens råd och varning
trognare jag lydt.

Hell den anspråkslöse,
hell den mästarn god,
som i tusen hjertan
väcker hopp och mod!
Hell hans konst, som löser
plågans hårda band,
hell hans blick, den klara,
och hans lätta hand!

Liksom en stig mot alpens krön
i sommarqvällens timmar,
när aftonklockan ljuder skön,
din konstnärsväg nu glimmar.

L. v. Kramer, Dikter.

Hur många mödors branta stup
har du ej öfvervunnit!
Hvad mod vid alla farors djup,
förr än ditt mål du hunnit!

Men ack, hvad fröjd, o säg, ändå,
du tappra, att i glansen
af tjusta blickar hyllad stå
till slut med segerkransen!

Jag dina rollers bilder ser
som genier med dig draga,
och rymden klangfullt eko ger
af deras sköna saga.

En nordisk vår din *Sigrid* var,
som den så frisk, så fager,
och din *Fane Eyre* en stjerna klar
i engelsk töckendager.

Hvad urtidskraft, hvad asablod
i *Hjördis'* barm du gjutit!
Hvad is till en *Fru Ingers* mod
från Norges fjell du brutit!

Syns i *Thusnelda* stolt och öm
du lik en Frigga stråla,
du *Lady Macbeths* afgrundsdröm
jemväl förstår att måla.

I scenisk teckning ser jag få,
hvar helst min blick må landa,
som lifvets alla färger så
som du ha vetat blanda.

Din *Drottning Anna* skänkt åt oss
en njutning utan like,
som *Lona Hessel* humorns bloss
du tändt i flärdens rike.

Som qvinnan med den sjuke son,
Fru Alving sist, den arma,
jag ser dig, när, trots hat och hån,
hon gömmer känslor varma.

Dock var, hur mången roll du spelt,
din skaparkraft den samma;
du gaf dig åt hvar uppgift helt,
du brann af helig flamma.

Se der en borgen just därför
att äran, som du vunnit
till dessa segerlöner hör,
dem glömskan aldrig hunnit.

Lik Jenny Lind i fröjd och sorg
du trängt vårt hjerta nära;
och aldrig du på verdens torg
förrådt din konst, den kära.

Salongen full på rader
som parkett!

Och kikare, pincenez —
alla klara!

Ännu en gång han vill sig
uppenbara,
vår gamle vän; vi ej förgäfves
bedt!

Hvad fester du af skratt oss har beredt!
Och hvem kan så sin godlynthet bevara
i lifvets storm, så genomkomisk vara —?
Den gåfvan gudarne åt dig blott gett.

Försona oss då än med »jemmerdalen»;
lär oss som du se allt i humorns ljus
och midt i hopen träffa originalen!

Till bröllopgårdar gör du sorgheus,
till rosendrömmar sjelfva midnattsqvalen
och all vår äflan värd — knapt en pris snus.

* * *

Tyst! . . . redan syns du der på scenens rund.
Bort flyr hvart moln af »spleen», af »lifvets frågor»,
när dina blickar kasta glädjelågor,
och harmlös humor leker kring din mund.

Hur friskt nu susar hvarje diktens lund,
hur speglas klart ej af i hennes vågor
hvar dårskap så hos nollor som förmågor,
hur skämt och allvar sluta här förbund!

Ridån går ned — en bifallsstorm utbryter;
du träder åter in, så mild, så from,
och småler mot oss åter glad och nyter.

Med lagerns krans, som vid ditt namn sig knyter,
tag, om ock arm mot all din rikedom,
min hyllningsgård af tacksamhetens blom!

Du från början var oss oumbärlig,
och vårt missmod ofta nog bröt fram,
när ditt namn en tid ej mera lästes
på teateraftnarnes program.

Hvar är han, som lärt oss visligt kyla
känslornas champagne med måttans is,
premier-ministern i vårt smakråd,
chevalier'n uti vår nord's Paris?

Ingen låter såsom han oss andas
doftet af den franska komedien,

Ofvanstående teckning — af Carl Larsson —, eger visserligen intet direkt samband med kvädet, utan som synes med föremålets jubileum i Göteborg förra året; men deri finnes likväl en vägstolpe visande på »Stockholm», och vi ha funnit denna anknytningspunkt tillräcklig för att ej neka oss nöjet reproducera den eleganta, lilla penritningen.

ingen dess replikers tonfall tolkar
med så lugn och dock så skiftrik min.

Ingen dandy kan som han förvandla
komplimangen till en hvass moral,
ingen »doktor» så som han oss nödga
tömma Ibsens beskaste pokal.

Stor var saknaden, en hvar nu lofsjüng
någon roll, hvori du priset vann.
Ännu lyste hoppet, fast allt mera
templets altarlåga mattad brann.

Himlen mörknade. Sångfogelhären
bort från kylig nord mot södern drog,
gudabilden var ur templet röfvad,
hånfullt tviflet vid dess portar log.

Se, då vänder du som Frithiof åter
till den älskade, din barndoms brud.
Längtan spände din Ellidas segel.
Ring var död. »Till tings, till tings», gick bud.

Trofast arm du sträcker mot den sköna,
det är löfte nog om härlig tid!
Som en fader vill du arfvet vårda
och bereda gyllne frodefrid.

Hell dig, hell dig! Tusenfalt välkommen!
Lefve stolt din fria republik!
Lefve konsten än en gång, den ädla,
nyuppståndna, i vår dramatik!

Stockholm, Juni 1888.

Som när i skyn bebådas dagen
och molnen flykta vid dess sken,
du för Aurora kan bli tagen,
när in du träder på vår scen.

Gudinnan lik, med rosenknoppar
beströr du hvarje bild så lätt
och stänker kring dig friska droppar
af morgondagg, så trolskt kokett.

Der leker du April som våren —
en liten toka, ack, så blyg! —
men bakom sänkta ögonhåren
Kupido redan ler i smyg.

Om ock bland smultronen der gömmes
en liten orm, strax till en häck
af nypon tagg den flyr och — glömmes
för någon fint, som ekorrns käck.

Är detta *konst*, vi fråga ville,
är det *natur*? Hvad helst det är,
hur än det nämns; af hjertats snille
dock allt, du ger oss, stämpel bär.

Se denna »ingenue» i ringen
af frestelser i fransk kostym!
Hur oförmärkt med psykevingen
hon fläftar bort all skämd parfym!

Må, älskling, nya segrar stunda!
Af skenet *du* ej dåras lär,
ej för dess tomhet du kan blunda,
som vet så väl hvad bäst dig *klär*.

Ditt lof af ryktet vidt trumpetats ut
från söder och till nord. Hvad önska mera?
Du tvänne verldar setts elektrisera,
din eld är en vulkan, som ej tar slut.

Din drägt beskrifven är till minsta klut;
man hör förtjust, hur lätt du plär dinera,
och ger, hur dina rôler ock variera,
dig lass af lagrar utan minsta prut.

Oemotståndligt du oss med dig rycker
och drar oss in i lidelsernas ström,
tills deras offer hvar och en sig tycker.

Din lifstråd blott af nerver Parcen spinner,
och till ditt hjerta blodet knappast hinner,
förr'n det förflygtigas i snilletts dröm.

* * *

Så bär med stolthet då din äras krans.
Hur afundsjukan än sin pil må hvässa,
med snilletts rätt den pryder dock din hjessa,
af fransk esprit dock tindrar skönt dess glans.

Hvad eldprof dock förr'n en gång svalka vans.
I armod född, men stolt som en prinsessa,
på lifvets spända lina, en af dessa
du är, som städse håller god balans.

Den började hos *portiern* den striden
du segrande har fört mot ödets nyck,
och på hvar orm du satt din sko af siden.

Så herska då, så lys då, underbara!
På konstens himmel ser jag namnet »Sarah»
vid stolts Rachels i glansfullt stjernetryck.

DIOSKURERNE.

Med anledning af tvänne bekanta föreläsningsserier af
Carl von Bergen och **Anton Nyström**
1887.

Inom vår synkrets nyss de framträdt båda:
den ene till sitt mål mer ideel,
den andres blick mer vänd att jorden skåda.*

En fabel förr, de nu fått kropp och själ,
i ädelt mod ännu hvarandra lika
som tvillingbröder och i ständigt — gräl.

* Af dessa berömda heroer var Pollux som bekant odödlig, men Kastor dödlig.

Sin sinnesart kan icke Kastor svika,
hans aning lyfts af ingen himmelsk fläkt,
blott stoft han finner, hvart han än må kika:

med jorden blott är menskoanden slägt,
blott timlig tröst det gifs för dem som lida,
men ingen evighetens morgonväkt.

Och fastän Pollux väldig är att strida,
hans kraft nu öds i tomma skuggors verld,
i spiritismens natt han famlar vida.

Hur trygg dock förr han gick på dagsljus färd!
Nu styr han dit, der foten saknar fäste,
i töckennät och spindeltrådar snärd.

Af luft blott reds dock ej ens örnens näste,
i solens glöd den vingens vax försmalt,
som Ikarus vid sina skuldror fäste.

* * *

Väl strör den *ene* kring sig attiskt salt,
och vill en kraftig vilja hos oss väcka;
men med sitt hån han gör vårt hjerta kallt.

Han oceanen plöjer i sin snäcka,
ej hans kompass missvisar minsta grand,
och aldrig led hans farkost af en läcka.

Som vi dock sett, vid horisontens rand
af ingen grynings glans han skymtar spåren,
hans inre blick der varsnar ingen strand.

Han liknar ej den ideele dåren,
men »öfvertygar» oss att allt är kropp —
Haf mod! Än tyngs vårt jordklot ej af åren.

Den *andre*, dristig i sitt nya lopp,
väl handen sträckt att lyfta dödens slöja,
men har blott funnit ett förbleknadt hopp.

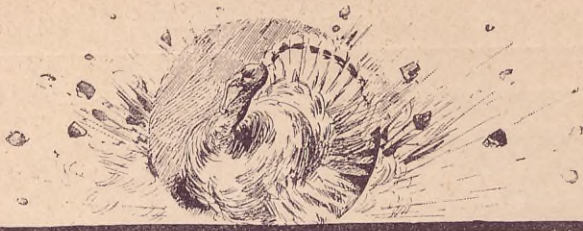
Hvad segerstolthet begge likväl röja, —
om du en himmelsk urbild hos dig bär,
bed denna bild uti ditt hjerta dröja.

Ack, lifvet sjelft den enda spegel är,
som sanningssolen rätt kan reflektera,
hvars ljus, hvars eld af kärlek blott sig när.

Som fjäriln flyr ur skalet — nog! Långt mera
naturens lif betraktaren gör vis. — —
Men tro Dioskurerne, tro beggedera —

blott *liemannen* kan dig ge *bevis!*

August Palm.

En socialistagitator.

Rötmånaden var inne. Mäster Palm,
der några barn vid Malmens utkant lekte
och julisolen lump och sopor stekte,
stod som uppstånden, midt i dagens kvalm.

Hans tunga hade fört upproriskt tal —
hvad riksens lag ju en och hvar förbjuder,

hur grymt det ock i »palmska» öron ljuder —
och därför nyss han lidit långholmsqual.

Uppeldad mer än förr, hans hedersvakt
med fanor skyndat sin tribun att hylla,
och redan hurraropen luften fylla,
när tystnad bjuds — af styrka mer kompakt.

Ack, ädle Palm! Martyr är hvarje *vis*.
Din segerchar blef — en polisvagn bara,
och gamla Sverige slapp ifrån all fara;
såg öfverstånden äfven denna kris.

Ni farlig? Kunde Tinnerholm det bli?
Men bakom er sitt spel nog *de* bedrifva,
som ville staten nådastöten gifva
till rof för korparne af sitt parti.

Väl *proletariatet* är en skam,
den vi oss måste aftvä med det första,
men de, som mest till ljus och frihet törsta,
ej röra upp som ni ett moln af dam;

ett dam, som eder gjort till hälften blind,
och deri mer och mer ni er fördjupar,
så att ni snart i vägens gropar stupar
och ger en örfil åt er egen kind. —

Hvad vet en slik, o frihet, om din flägt,
som lifvande igenom verlden strömmar?
Hvad känner han om dina segerdrömmar?
Kannstöparära är med din ej slägt.

I Sverige i nittonde seklet
en Bolzius lagrar skär.
På alla vägar och stigar
man Bolzius hyllning bär.

Till hufvudstaden han länder,
vi veta ej rätt hvarifrån,
allt nog, en dag han der synes,
polis och förnuft till hån.

Folkskolans enklaste grunder
ej ens han är invigd uti.
Hans språk, hans skick är en — *Jeppes*,
men trodd som en gud vill han bli.

I något af Malmernas kyffen
han eger sin helgedom;
dit färdas pilgrimsskaror
som till Vatikanen i Rom.

Der backstugusittaren-påfven,
som ufven i murknadt bo,
till audiens sig bereder
för dem, som på honom tro.

Dit stappla halta och döfva,
dit trefva blinda sig fram,
dit föras besatta och lame,
som förr till Bethesdas dam.

Och icke blott simpla plebejer
till »ängeln» sätta sin lit,
det säges, ej heller patricier
försmå att smyga sig dit.

Med blicken som glödande eldkol
han syns der i vadmalen grå.
»Kom hit, du!» till en han ropar,
som ej utan krycka kan gå.

»Tag bort alla stöd och bindlar!
Af satan besatt är din kropp.
Tro, tro och bekänn dina synder!
Rätt så; sträck ut dig! Statt opp!»

Den lame beröfvad sin krycka,
utom sig är i sin nöd,

ett steg han tager, men — stupar
och tror sig andligen död.

Hvad gör då den gudaingifne?
Han tvår sina händer: »Du är
för svag», han säger, »i trona
och full af verldsligt begär.»

»Kom hon då, som går der och famlar!
Gud ger henne synen: bed!»
Så mästarten fortfar. Den blinda
på tacksamma knän faller ned.

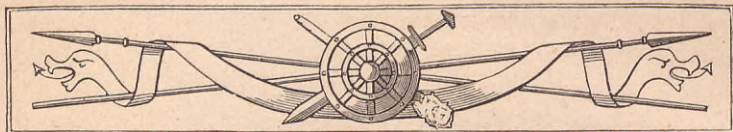
Och när hon snyftande bedit
»Välsignelsen» och »Fader vår»,
men utan att bättring röna,
derför dock ej Bolzius rår.

Så går det den hela raden.
Man återkommer likväl,
vanvettets gränser allt närmre,
allt sämre till kropp och själ.

Från dukar, med hvilka profeten
aftorkat sitt tofviga hår,
en underbar kraft lär strömma
till den som i tron består.

Så äflas alltjemt den gudsmannen,
en blind bland den blinda hop,
af sjelfförgudning dårad,
att bringa sitt namn i rop.

Frälsningsarmén.

Till Lill-Jans skog en söndag, när middagssolen blänkte,
med matförråd och dragspel en fridsam skara kom;
de gamla njöto stilla den ro som stunden skänkte,
och lifligt i det gröna de unga svängde om.

Då sågos plötsligt gossar och flickor, gubbar, gummor
till vägen nedanföre sig söka skyndsamt stråt;
de ilade vid ljudet af messingshorn och trummor,
en brokig hop att åse, som kom med pomp och ståt.

Kring en nymodig fana, i bjert pionröd skiftning,
ett tåg af män och qvinnor i dammet syntes der;
i hurtig takt de kommo, allt under näsduksviftning,
det var, vid alla helgon, det var vår »frälsningshär»!

Och nu planteras skylten på sammetsgröna vallen,
en sångslagdänga följer så i diskant och dur.
Att öfverrösta orgeln i susningen från tallen
de bedjande »soldater» der stiga fram i tur.

Det gäller här att ryckas ur sjelfva dödens käftar,
och om hvartannat blandas på måfå smått och stort.
Men kanske hjertat flammar, fast olärd tunga häftar?
Om så det är, kan stundom ock något godt bli gjordt.

Allt dunkelt skall förklaras, allt haltande skall helas
af denna kult, hvars målsmän ock hittat till vår zon.
Med hållning såsom skulle ett karnevalsskämt spelas,
i harnesk vill man träda för . . . kärleken och tron.

Men snart de »frälstes» jubel, så krystadt, tyst förklingar.
Likt många foglar granna de flaxat fort förbi,
och liten lärkas drillar sitt budskap åter bringar,
och åter susa träden sin stilla symfoni.

God bless you...
LOTTEN VON KRÄMER

SORPENSÉER

Stilla mot minnets fjerrblå töckenstränder
tårfyllda blicken riktar jag på nytt.
Ack, huru ödsligt, hvar jag nu den vänder!
Ack, huru snart min ljufva sol har flytt!

Der jag i aftonljusets gyllne strimma
nyss ibland milda skuggor tankfull skred;
mötte ett sorgebud — en höstlig dimma
såg jag sig breda öfver lifvets hed.

O, huru tomt det är att borta veta,
den, som af alla hugnat mest vår själ!
O, ibland stjernor söker än jag leta,
om ej bland dem står skrifvet hans: »farväl».

Lagd är min krans af sorgpenséer våta
ned på hans bår i äldrigt tempelkor,
orgerna brusa tungt och hjertan gråta,
dagen är höljd i dystert sorgeflor.

Slöt så hans högtid, ack, den stora, sista,
psalmen dog bort och till de stilla hvalf
portarne stängdes — ve, mitt hjerta brista
ville dervid, jag af en rysning skalf.

Hän till sin hembygd slutligt resan göra
skall nu hans *stoft* — o hvilka hjertequal! —
utan att *den*, som honom bort tillhöra,
följa hans jordfärd får till enslig dal.

Tag dock, du ädle, med från mig på färden
helig välsignelse! Du åt mig gaf
lycka och fröjd, fastän ej kändt af verlden.
Älskade, hör min suck bort till din graf! . . .

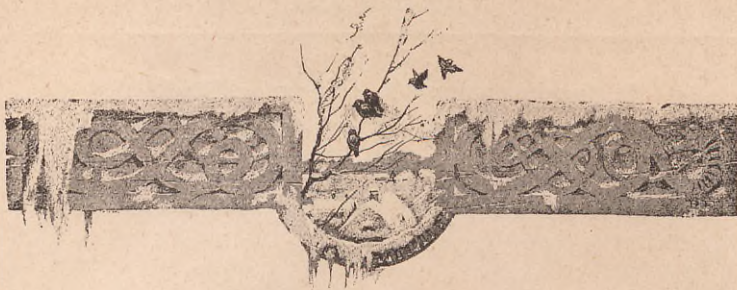
Tröst.

O har du känt, vid öppna fönsterkarmar,
när utanför en liten barnflock larmar
och lärkan qvittrar öfver fälten gladt,
hur dock din själ, fast ännu hölj'd i natt,
mot ljusets rymder sträcker sina armar
från dyster graf, som gömt din bästa skatt?

O har du känt, när du en vän begråter,
hvars like aldrig du skall skåda åter,
hur dock en ljusning midt i mörkret röjs,
hur öfver moln och skuggor blicken höjs,
om hoppets vinge du ej sjunka låter
och viljans stål för ödets slag ej böjs?

O har du känt, när den, som bland de kära
dig kärast var, gått bort, hur dock helt nära
han än dig tycks, hur klart du ser hans bild,
hur dock hans ande ej är från dig skild,
när hjertat stafvar på en kärlekslära,
som våren ljus, som aftonstjernan mild? . . .

Lilla Alfs saga.

Ack, hur söt han var den silkesfina
lilla valpen, som jag valde ut
till mitt sällskap; hur hans klara öga
löfte gaf om fågnad hvar minut!

Glada stund, när han de första fjäten
öfver mattan mig till mötes tog,
när hans första muntra bjebbning hördes
och i allt hans lilla perltand drog!

Hvilket namn, jag tänkte, skall du bära?
Alf? Ja, liten Alf, det passar bra.
Just en liten vän som dig det pryde,
älsklingsnamnet skall min älskling ha.

Som choklad med gräddstänk på var färgen,
hälften krusigt, hälften lockigt hår,
ben och tassar mjukare än sammet,
bröstet snöhvitt och små rosentår.

Ja, hvad han var söt, och yr och lekfull!
Artigt kunde han sig ock bete,
och välkomnade så näpet alla.
Just en alf — förtrollad prins kanske!

Ingen julklapp visst i barndomsåren
gladt mig mer än denna lilla skatt;
också blef han — det har nissen hviskat,
född precis en lycklig julenatt.

När det sommar blef, vi ut till landet
följdes åt: hvarhelst jag satt han låg
vid min fot, så tyst, så still; men lyddes
till den minsta knäpp, med vaken håg.

Ofta äfven vi på vandring drogo
öfver ängarne till lummig strand.
Och hur njöt han då ej af att lössläpt,
jaga vidt omkring på egen hand!

Fans en källa der, om än så bortskymd,
sprang han dit och släckte het sin törst.
Så han full af lif och helsa växte,
men förblef dock lika täck som först.

När jag tvangs att någon gång med saxen
göra intrång på hans vackra skrud
och af våda klipte allt för nära,
qväfde han dock hvarje klagoljud.

Liksom bedjande sin tass han lade
på min hand, min arm med hastig blick.
Och i denna blick hans lilla vilja
stod att läsa klart. — Så tiden gick.

* * *

Från mitt hem i staden ut med Alfen min
drog jag så en dag. När jag tillbaks kom in,
genom rummen, pilsnabt ifrån dörr till dörr,
lopp han yr och lekfull, mer än nånsin förr.

Tvänne dygn derefter ut jag åter drar,
lemnande i tjenarns vård min älskling kvar,
högt förmanande den unge tienstesven
att den lilla Alfen akta som en vän.

Vid min hemkomst — huru? Alf *försök* blott gör
nu att hoppa glädtigt... Säg då, säg, hvarför?
Hvad kan fattas Alfen?... Tjenarn ej det vet,
ingen annan heller — svarta hemlighet!

Stackars liten Alf var sjuk! Hur skall det gå?
Läkarn såg betänksam ut, men sade då:
»Skadan tyder på ett slag, kanske ett fall;
men med ömsint vård nog friskna till han skall.»

Och så hände ock. Rätt länge ömt och huldt
Blef han skött, om någon, kärleksfullt.
Och han røjde på *sitt* sätt sin tacksamhet,
känd mer djupt kanske, än någon tror och vet.

Frisk han blef igen, frisk som ett vinterny,
kunde åter i det fria springa kry,
liflig, om ock än en liten smula svag;
och allt kärare han blef mig hvarje dag.

Hvart han kom, af hvar och en han ständigt fick
smekningar och socker och en vänlig blick. —
År så flydde, kom så plötsligen den stund,
då hans öga slöt sig i sin sista blund.

Junimorgonen förgylde min balkong.
Alfen, der jag satt, såg hän till mig en gång,
såg på nytt, som ett »farväl» han skulle sagt:
sjuk han varit några dar, jag satt på vakt.

Så han slumrade i döden in. Jag böjd
öfver honom grät; men han der låg så nöjd.
Ännu var han varm. — Min lilla skyddsling der
längre ville icke göra mig besvär.

* * *

Kom, herr fotograf, ack, kom och tag hans bild,
som han ligger nu, så stilla, blid och mild!
Kortet färdigt var. Jag brast i tårar ut:
Slut var Alfs, min lilla älsklings saga — slut.

Tello.

En liten präktig pudel
du är, min lilla Tell,
och, sänd, som från ett elfland,
du kom en vacker qväll;
du kom som att mig trösta
och lofvar blifva snäll. —
Min lilla Alf är borta,
välkommen, lilla Tell!

Ångslupen på den vackra
Ulsundasjön låg still,
ännu en gång från stranden
ta med ett par den vill.
Det paret nu jag känner,
du kände det re'n då;
min Tello, dina vänner
de voro just, de två.

Så knöto vi bekantskap,
dín silkestass jag fick
i handen vänligt smeka,
och strax du med mig gick,
när sedan i det gröna
dín hulda fostermor
åt mig dig afstå ville,
dock med en tår, jag tror.

Din fosterpappa tyckte,
att någon bättre lott
dig aldrig kunde skänkas,
och köpet fann han godt.
Men mer än guld dock vägde
för honom, fann jag snart,
att han en vink af ödet
i saken märkte klart.

Ja väl, han hade hjerta!
Min saknad han förstod,
min fågnad ock, när Tello
jag finner lika god
till sin natur och älsklig
som Alf, min förra vän,
och att min blick, min stämma
han liksom känt igen.

Nu bor hos mig min Tello,
nu har han der sin fröjd,
på samma plats han hvilar
som Alf en gång, så nöjd;
så trind, så mjuk, så lurfvig,
så liflig och så mild,
odygdig och förståndig —
i allt min älsklings bild!

Det yfvigt långa håret,
som skiftar litet grand
i välkändt brunt kring pannan,
jag stryker med min hand;
och se, hur klara blicken
då söker min, hur väl
han både sorg och glädje
kan läsa i min själ!

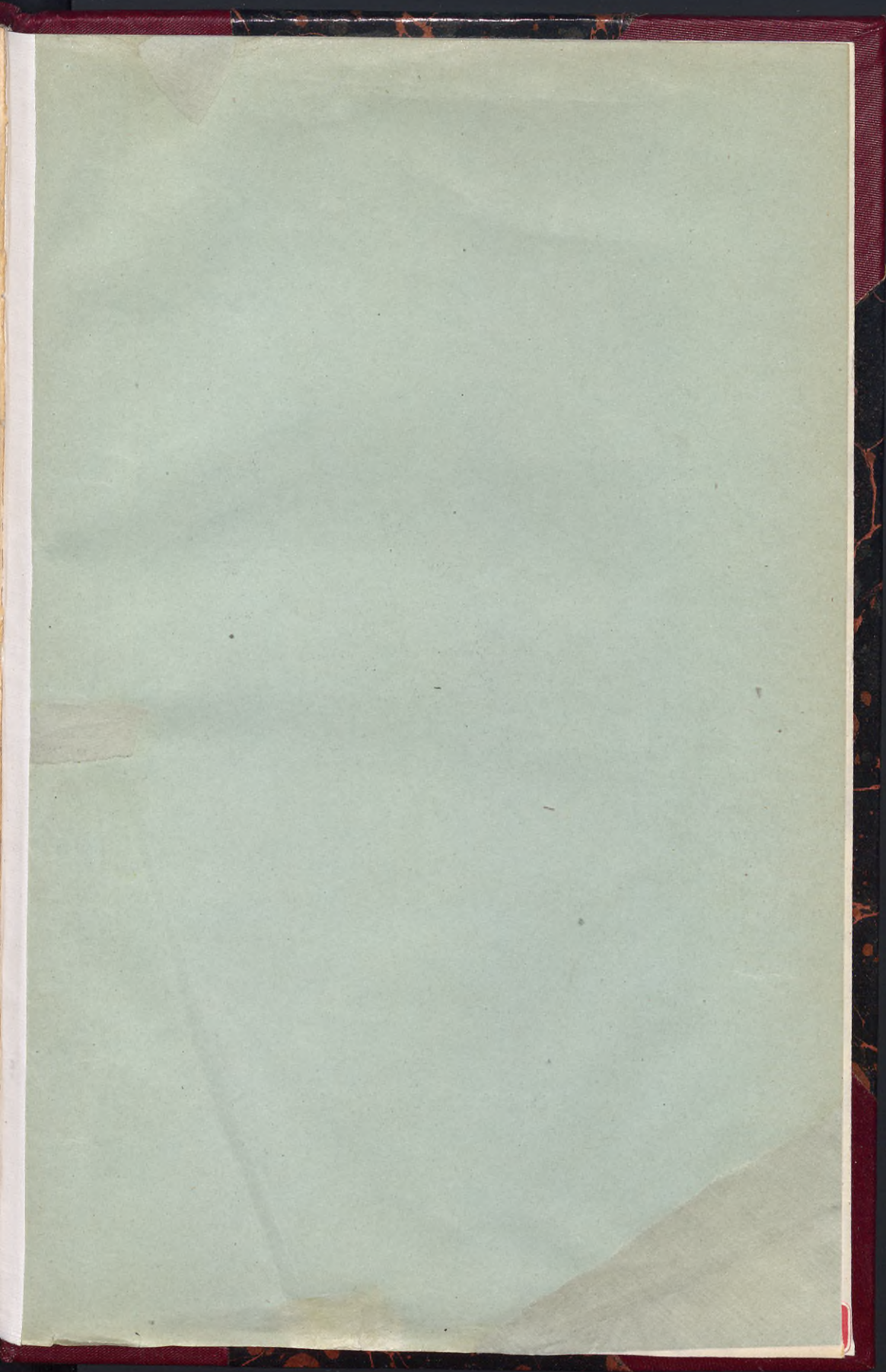
Han ock i välkänd idrott
har stor talang, jo jo;
bortsnappad ser jag ofta
min handske och min sko.
Den lilla tandrad kliar,
i allt den nappar, drar;
och får den blott ett finger,
den hela handen tar.

Förtjusta alla gossar
på gården strax bredvid
nu skutta högt och ropa;
nu är det åter tid
att locka munter bjebbning
från liten vacker hund,
den de i grannens trädgård
sett vakna ur sin blund.

Der nu på gröna planen
han ifrigt hoppar fram,
till hull och hår han liknar
ett litet ulligt lam.
Han mjuka gräset delar
der i ett språng förnöjd. —
Han kom som från ett elfland
att vända sorg i fröjd.

Han kom, min lilla Tello,
så smeksam, trolsk och täck,
en gåfva lik från näcken,
Ulfunda vågens näck,
som hört helt visst mig klaga
en stilla qväll der nyss
den lilla »Alfens» saga
vid solens afskedskyss.

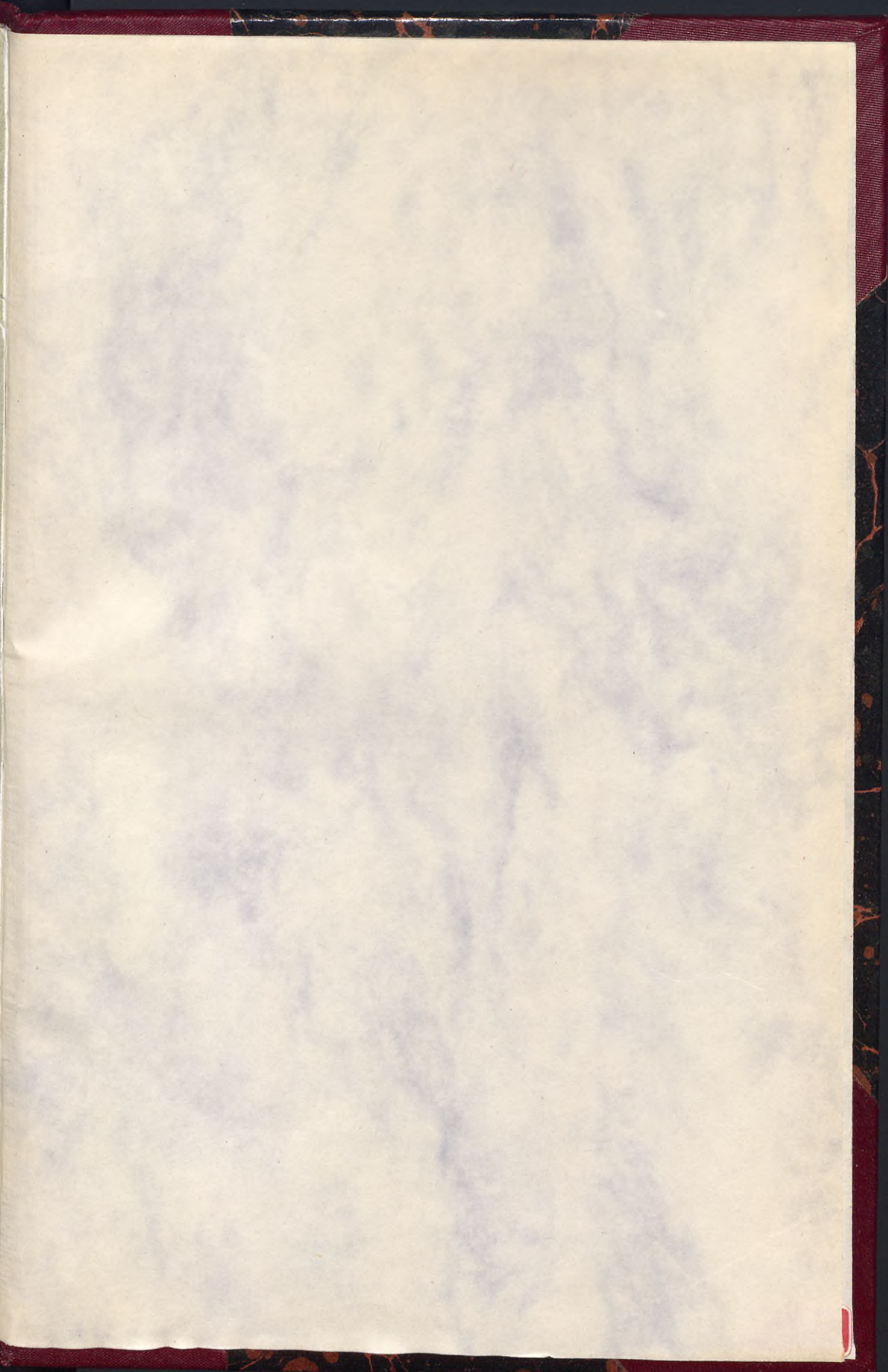

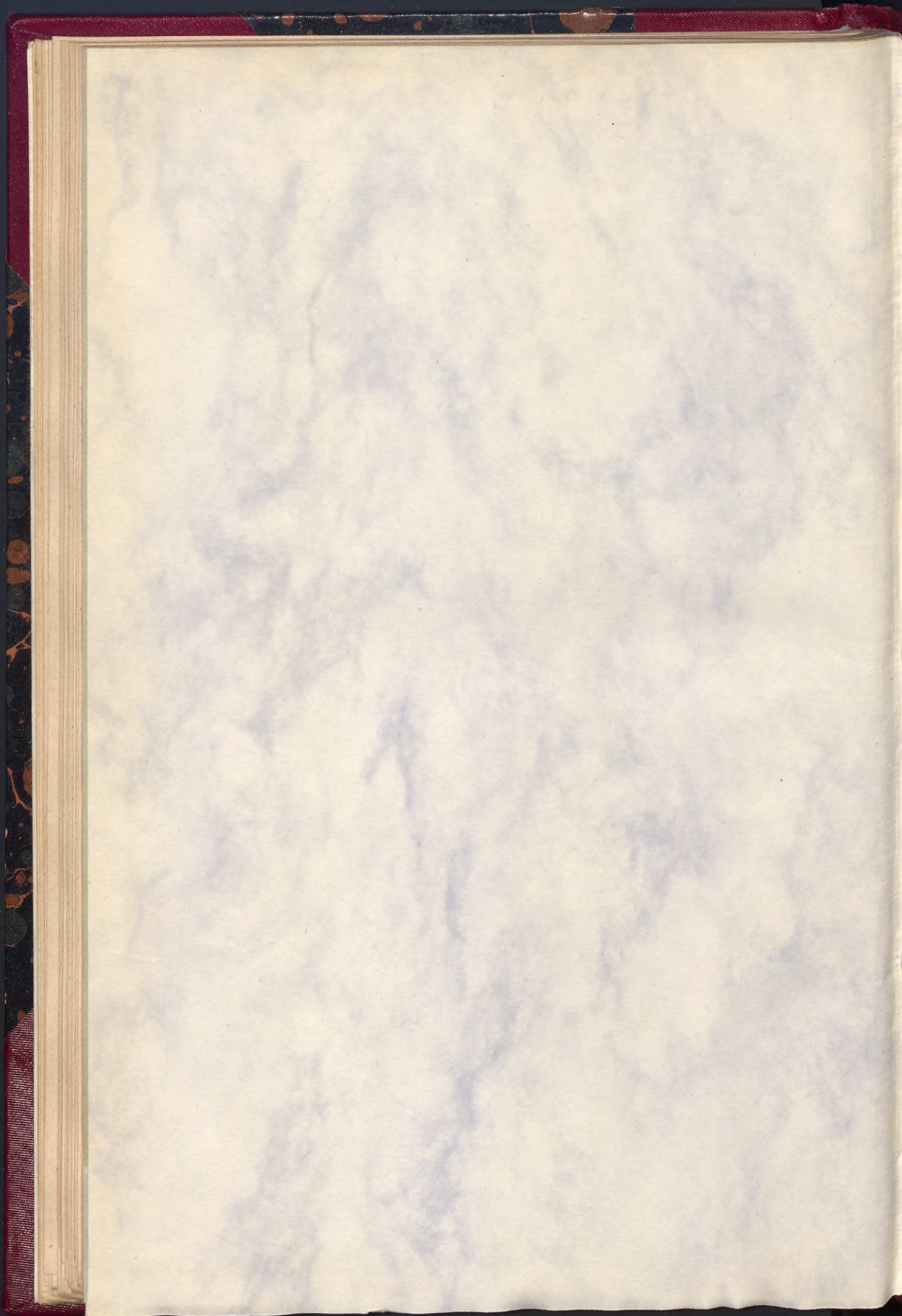

Stads 18/3
6/8
K

Pris: häftad 1: 50; i praktband 2: 50.

6000213324

Göteborgs universitetsbibliotek

325

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

